

Înapoi în Egipt

Pentru studiul din această săptămână, citește: Exodul 16:3; Numeri 16:13; Ieremia 40:7-16; capitolele 41-44.

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „*Domnul să fie un martor* _____

_____!”

(Ieremia 42:5)

Odată cu studiul din această săptămână, ne apropiem de finalul cărții profetului Ieremia. Și nu este un final fericit. Practic, am putea rezuma tot studiul acesta și chiar o bună parte a cărții sale spunând că avem exemplificate aici limitele harului. Cu alte cuvinte, harul nu-i va mântui pe cei care refuză mântuirea în mod categoric. Domnul i-a chemat pe toți israeliții, oferindu-le mântuire, protecție, răscumpărare, pace și prosperitate, însă numai o mică rămășiță credincioasă a ascultat.

Dar ce s-a întâmplat cu Ieremia? Viața și lucrarea sa par, omeneste vorbind, inutile! „Profetul lacrimilor” a avut multe motive pentru care să plângă. Chiar după ce avertizările sale s-au împlinit, poporul a continuat să se țină strâns de păcatele, păgânismul și răzvrătirea lui, sfidându-l pe față și bătându-și joc de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cât de atenți trebuie să fim și noi! Da, harul este oferit celor care nu-l merită, dar nu le este de folos celor care-l resping sau care refuză condițiile în care este dat.

Astăzi este **Ziua Spiritului Profetic**.

- 1. Ce stare de spirit domnea în mijlocul rămășiței poporului, după plecarea babilonienilor? Ce înștiințare i-a fost transmisă (iarăși) poporului? Ce semnificație are cuvântul „rămășiță” din versetul 11? Ieremia 40:7-16**
-
-

Ne-am aștepta ca, după distrugerea cetății și înfrângerea totală de către babilonieni, tot poporul să-și fi învățat lecția. Din nefericire, lucrurile nu au stat așa. Drama lor nu s-a încheiat încă.

În pofida mesajului de pace și chiar de prosperitate din viitorul apropiat (vezi Ieremia 40:12), nu toți s-au mulțumit cu această situație.

- 2. Cu ce probleme noi s-a confruntat „rămășița”? Cum au reușit unii dintre cei rămași în țară să înrăutățească și mai mult situația? Ieremia 41**
-
-

Nu se precizează care au fost motivele asasinatului, dar faptul că a fost comis de cineva „din neamul împăratului” și de „mai-marii împăratului” ne lasă să înțelegem că acești elitiști nu acceptaseră ideea ca poporul ales să fie supus babilonienilor. Și, fiindcă Ghedalia a fost numit dregător al țării de împăratul Babilonului (vezi Ieremia 40:5), ei l-au privit ca pe un domnitor-marionetă care și-a trădat poporul și care trebuia eliminat împreună cu toți curtenii lui.

După cum vedem în continuarea capitolului, rămășița se confrunta cu o nouă amenințare: babilonienii, necunoscând toate detaliile legate de asasinat, puteau răzbuna moartea lui Ghedalia și a oamenilor de război babilonieni (vezi Ieremia 41:3). Din cauza nelegiuirii lui Ismael și a oamenilor lui s-a născut teama în inimile celor care nu aveau nimic de-a face cu faptele lor.

Cum crezi că se poate restabili ordinea într-o țară sau instituție caracterizată de anarhie? Care este rolul liderilor și ce trebuie să facă poporul sau angajații într-o asemenea situație?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să studieze istoria lui Iuda de după distrugerea Ierusalimului de către babilonieni, o perioadă caracterizată de crime și intrigi și încheiată cu inversarea exodului din Egipt.

La nivelul sentimentelor: Să perceapă grozăvia păcatului și starea degradată a naturii umane care refuză să învețe din istorie.

La nivel practic: Să ia decizia de a-și însuși lecțiile istoriei și de a accepta chiar și lecțiile grele pe care Dumnezeu vrea ca ei să le învețe.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Înapoi în Egipt

- A. Pe timpul lui Ieremia, ideea întoarcerii în Egipt era bine primită de cei mai mulți. În ce ocazii și-au mai dorit israeliții să se ducă înapoi, în Egipt?
- B. De ce putem vorbi despre o inversare a exodului în cartea lui Ieremia?

II. Sentimente: Realitate, negare și perpetuare a păcatului

- A. Ce rol a avut Ieremia după distrugerea Ierusalimului de către babilonieni? Cum crezi că s-a simțit când oamenii din Iuda au decis să se întoarcă în Egipt?
- B. Care a fost consecința întoarcerii lor în Egipt? De ce nu au fost ocrotiți la Tahpanes?

III. Practic: Ruperea cercului vicios

- A. De ce nu reușim să învățăm lecțiile istoriei? De ce avem tendința de a comite iar și iar aceleași greșeli?
- B. Cum e posibil să rupem cercul vicios al perpetuării păcatului? Ce speranță avem?

Rezumat: Capitolele 40–44 din cartea lui Ieremia ne prezintă o istorie foarte tristă: evenimentele de după distrugerea Ierusalimului de către babilonieni ne demonstrează că omul coboară treaptă cu treaptă în păcat până se întoarce complet în robia lui, așa cum locuitorii lui Iuda s-au întors în țara în care fuseseră robi odinioară. Există totuși o rază de speranță: Dumnezeu rămâne cu noi.

3. Cu ce fel de cerere și cu ce atitudine a venit poporul la Ieremia, după uciderea lui Ghedalia? Ieremia 42:1-6

Temându-se de babilonieni, poporul a venit la Ieremia să ceară călăuzire de la Dumnezeu. Probabil că înțelesese în sfârșit că Ieremia era un profet adevărat și că tot ce spunea în Numele Domnului se împlinea.

Iudeii au jurat să facă tot ce le porunca Domnul. Până aici, poporul ne lasă impresia că și-a însușit lecția, că era dornic să cunoască voința divină și, mai important, că era gata să o urmeze. Cuvintele: „Fie bine, fie rău, noi vom asculta de glasul Domnului, Dumnezeului nostru, la care te trimitem, ca să fim fericiți ascultând de glasul Domnului, Dumnezeului nostru!” (Ieremia 42:6) sunt o frumoasă mărturisire de credință. Era și timpul, după atâtea prin câte trecuseră!

4. Ce răspuns clar a primit poporul din partea lui Dumnezeu, prin profetul Ieremia? Ieremia 42:7-22

Știind încotro îi trăgea inima și că se gândeau să se întorcă în Egipt pentru a găsi protecție, Dumnezeu a fost nevoit să-i avertizeze. El le-a dat porunci foarte clare și precise să nu plece în Egipt ca să nu piară.

Practic, le-a pus înaintea două posibilități, la fel ca și nouă: viața și pacea prin credință și ascultare ori nefericirea și moartea prin necredință și neascultare. Împrejurările se schimbă, dar lucrurile între care avem de ales rămân aceleași. Și nici avertizările nu lipsesc, deși poate că nu sunt chiar atât de clare și de precise ca acelea pe care le-au primit ei.

Cum trebuie să fie atitudinea noastră atunci când dorim să cunoaștem voia lui Dumnezeu pentru noi?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ieremia 40:7-16; Ieremia 41.

Ideea de bază: Asasinarea lui Ghedalia a afectat întreaga comunitate a iudeilor rămași în țară după distrugerea Ierusalimului. Ea ne arată ce efecte dezastruoase are păcatul nu numai asupra celui vinovat, ci și asupra celor din jurul lui.

Iudaismul comemorează până astăzi asasinarea lui Ghedalia, guvernatorul Iudeei, pus în funcție de Nebucadnețar după distrugerea Ierusalimului. Ea a avut loc în luna a șaptea (Tishri) a anului 586 î.Hr. sau, posibil, a anului 582 î.Hr., coincizând cu o nouă deportare a iudeilor în Babilon, probabil ca represalii la uciderea guvernatorului pus de babilonieni (vezi Ieremia 52:30).

Uciderea lui a declanșat un lanț de evenimente care au dus la dezintegrarea comunității evreiești și la fuga iudeilor în Egipt de frica babilonienilor. Discutați în grupă despre Ghedalia și arătați efectele pe care le-a avut asupra întregii comunități asasinarea lui. Păcatul nu este o faptă izolată și are întotdeauna un impact asupra familiei și comunității.

Discuție introductivă: Sunt rare zilele în care arheologia poate realiza o conexiune directă cu un personaj biblic. De regulă, pecețile din Orientul Apropiat antic nu sunt mai mari de 1,5 centimetri în diametru, sunt făcute deseori din pietre semiprețioase și au gravată pe ele o imagine complexă formată dintr-un nume de persoană însoțit sau nu și de o imagine. De obicei erau purtate la gât, legate cu un șnur, și erau utilizate la semnarea documentelor sau la autentificarea proprietarului sigiliului.

Au fost descoperite trei amprente de peceți care fac legătura cu istoria lui Ieremia, oferind o conexiune arheologică aproape fără precedent între textul biblic și artefacte. Prima amprentă de sigiliu spune astfel: „[Aparține] lui Berekhyahu [Baruc], fiul lui Neriyahu, scribul.” A fost descoperită în 1975 într-un anticariat și atestă istoricitatea scribului lui Ieremia. Alte două amprente de sigilii au fost descoperite în 2005 și respectiv în 2008 în timpul săpăturilor arheologice din Ierusalim, prima spunând astfel: „Aparține lui Yehucal, fiul lui Shelemiyahu,

Citind capitolul 42 aștepti cu nerăbdare să vezi ce se întâmplă mai departe. Ce va face poporul? Va manifesta credință și va rămâne în țară? Sau va repeta greșelile trecutului și va face ce va dori și va ignora înștiințarea Sa clară?

5. Cum au reacționat căpeteniile și poporul față de răspunsul Domnului? Ieremia 43:1-7

Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu nu coincide cu intențiile sau cu dorințele noastre, tindem să ne îndoim de originea lui divină. Așa au procedat poporul și căpeteniile cu Ieremia. Se pare că, deși circumstanțele se schimbaseră, mentalitatea și atitudinea lor au rămas neschimbate. Au găsit un pretext pentru a-și retrage angajamentul atacându-l pe Ieremia. Dar nu l-au atacat direct, ci au dat vina pe Baruc, prietenul și scribul lui ocazional, și și-au vărsat mânia asupra acestuia, acuzându-l că l-a întors pe profet împotriva lor.

6. Ce asemănări există între acuzațiile aduse de popor lui Ieremia și acuzațiile aduse de strămoșii lor lui Moise? Exodul 16:3; Numeri 16:13.

Așa este natura umană: când apar probleme, caută să dea vina pe altcineva, caută un pretext ca să facă ce dorește. Poporul l-a acuzat pe Baruc că ar fi urmărit să-i vadă pe toți confrății lui uciși de mâna babilonienilor sau duși în exil în Babilon. Ieremia 43:1-7 nu precizează cum au ajuns ei la concluzia aceasta și nici Exodul nu precizează cum au ajuns israeliții la concluzia că Moise le-ar fi dorit moartea după ce i-a scos din Egipt! Când sunt conduși de emoții și impulsuri, oamenii nu mai gândesc rațional. De aceea, trebuie ca emoțiile și înclinațiile firești să fie puse sub stăpânirea Duhului Sfânt.

De ce, uneori, vrem să cunoaștem voia Domnului pentru viața noastră, dar, atunci când o aflăm, ne îndoim de ea sau o respingem? Cum putem evita să fim conduși de propriile emoții și dorințe greșite? (Vezi 2 Corinteni 10:5.)

fiul lui Shovi.” Este vorba despre Iucal care a dorit moartea profetului (Ieremia 37:3; 38:1). Ultima amprență spune: „Aparține lui Ghedalia, fiul lui Pașhur”. Toate obiectele datează din timpul lui Ieremia. Avem astfel mărturii arheologice puternice despre evenimentele triste petrecute spre finalul slujirii lui Ieremia.

Celălalt Ghedalia menționat în cartea lui Ieremia era fiul lui Ahicam și a devenit guvernator al lui Iuda. Acest Ghedalia a fost ucis cu brutalitate de Ismael, una dintre căpeteniile regelui Zedechia, după ce el îl primise ca pe un oaspete, o tradiție sacră în Orientul Apropiat antic (Ieremia 40:7-16). Ai întâlnit ceva mai rău decât atât? Cum reacționezi când cineva apropiat îți înșală profund încrederea?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Capitolele 40–45 ale cărții lui Ieremia ne arată cum și-au continuat viața iudeii care nu au fost deportați în Babilon. Ne-am aștepta ca ei să fi înțeles mesajul odată cu distrugerea cetății și a templului, însă constatăm cu uimire că își continuă coborârea pe panta păcatului, pantă pe care strămoșii lor apucaseră de multă vreme. Sfârșitul nu poate fi decât trist: după ce Dumnezeu i-a scos în mod miraculos din robia egipteană, ei au ales să se întoarcă acolo, împotriva sfatului Său, și l-au luat cu ei și pe Ieremia.

Comentariu biblic

I. O ascultare parțială (Ieremia 42)

După asasinarea lui Ghedalia, tot poporul a venit la Ieremia cu o cerere. Textul precizează că au venit la el până și aceia care mai înainte îl disprețuiseră (Ieremia 42:1). Remarcăm aici o alternanță interesantă între expresiile „Domnul, Dumnezeul tău” și „Domnul, Dumnezeul vostru”.

Versetele 5, 6 conțin mărturisirea lor de a asculta de Domnul, indiferent ce le va cere să facă. Ei repetă ca într-un ecou cuvintele strămoșilor lor de confirmare a legământului de la muntele Sinai (Exodul 24:7). Iar apoi procedează la fel ca strămoșii lor care, la scurt timp după încheierea legământului, au dat dovadă de neascultare (închinarea la vițelul de aur) și au aruncat vina pe Moise. Când Ieremia îi avertizează să nu se ducă în Egipt, ci să rămână în Iuda, ei aruncă vina pe Baruc, spunând că el îl instiga pe Ieremia împotriva lor. Apelul final adresat

7. Ce i-a transmis Domnul prin Ieremia poporului care s-a dus în Egipt împotriva voinței Sale descoperite? Ieremia 43:8-13

La Tahpanes, un oraș situat la granița de nord-est a Egiptului și prevăzut cu fortificații, unde locuiau numeroși coloniști iudei, Domnul îi cere din nou lui Ieremia să proorocească și să illustreze profeția prin gesturi simbolice. Cuvintele au și ele impactul lor, dar, uneori, gesturile făcute sub privirile oamenilor au un impact și mai puternic.

Ieremia trebuia să ascundă niște pietre mari în cuptorul de cărămizi de la intrarea casei faraonului. Ideea era clară: nici chiar puternicii faraoni nu-L puteau egala pe Domnul în putere, iar cuvântul Său avea să se împlinească cu exactitate. Refugiații care căutaseră ocrotire și sprijin fugind în Egipt se înșelau tot atât de amarnic cum se înșelaseră cei de dinaintea lor care așteptaseră ca Egiptul să vină să-i apere și să-i sprijine (Ieremia 37:7,8). Zeii lor, o plăsmuire a imaginației stricate a omului, niște urâciuni păgâne, îi țineau pe egipteni într-o stare de cumplită necunoaștere a adevărului. Dar iudeii ar fi trebuit să știe – așa cum ar trebui să știm și noi – că unica și adevărata ocrotire și unicul și adevăratul sprijin vin de la Domnul, dacă omul ascultă de El.

Către ce fapte și atitudini la care am renunțat cândva ne-am putea întoarce astăzi, fără să ne dăm seama de regresul nostru spiritual și de faptul că ne-am îndepărtat de Dumnezeu?

de Ieremia este mai mult decât un îndemn. Cuvintele: „Nu vă duceți în Egipt!” (vers. 19) exprimă o interdicție categorică, o poruncă. Nu era o opțiune, iar decizia de a merge în Egipt constituia o încălcare clară a ei.

De discutat: Ieremia le spune locuitorilor lui Iuda că se înșelau singuri (vers. 20) sau, potrivit altor traduceri (*NTR*), că erau „necinstiți”. Care a fost, în acest capitol, dovada cea mai clară a atitudinii lor necinstite față de Ieremia (și față de Dumnezeu)?

II. Un alt act simbolic (Ieremia 43:8-13)

Ultimii regi ai lui Iuda erau convinși că Egiptul era o superputere la care puteau apela pentru ajutor împotriva babilonienilor și și-au căutat scăparea în el. Aceasta în condițiile în care Isaia arătase deja că Egiptul nu era decât o trestie slabă și frântă care avea să străpungă mâna celui care se sprijinea pe ea (Isaia 36:6).

Când se afla în Egipt, Ieremia a îndeplinit un ultim act simbolic cu scopul de a arăta că speranța în puterea protectoare a acestei țări era zadarnică: a ascuns niște pietre mari în lutul cuptorului de cărămizi de la intrarea în palatul faraonului (n.t. – conform altor traduceri [*NIV*, *ESV*], în pavajul de cărămidă din fața clădirii) din Tahpanes (orașul modern Tell Defneh), o cetate situată în nord-estul deltei Nilului, care servea ca punct de trecere în Egipt. Acolo avea să-și instaleze împăratul Nebucadnețar tronul, după cucerirea Egiptului în 568–567 î.Hr. Mesajul era clar: Iuda era „sortit” robiei (Ieremia 43:11), iar fuga în Egipt nu ajută la nimic.

De discutat: În ce obiecte, instituții sau oameni ne punem încrederea?

III. Înapoi în Egipt (Ieremia 44; Exodul 16:3; Faptele 7:39)

Un fapt care merită să fie subliniat în relatarea despre întoarcerea în Egipt este acela că Ieremia a ales să rămână cu poporul său. A avut ocazia să refuze această variantă (vezi Ieremia 39:11–40:5) și să-și trăiască ultimele zile sub protecția împăratului Nebucadnețar. Dar el a ales să stea cu cei rămași în țară, iar în final aceștia l-au luat cu ei în Egipt.

Capitolul 44 consemnează ultimul mesaj al lui Ieremia pentru iudeii stabiliți în diverse zone din Egipt. El datează din jurul anului 580 î.Hr. și reia ideea că aceia care căutau adăpost în Egipt aveau să fie pedepsiți

8. Cui i se închinau refugiații iudei în Egipt și care aveau să fie consecințele tragice ale acestor practici? Ieremia 44:1-10

În Egipt, Ieremia a constatat că poporul avea aceeași problemă pe care o avusese pe când se afla în Iuda. Numai că, dacă atunci li se adresa conducătorilor, acum trebuia să li se adreseze oamenilor de rând care făceau aceleași păcate pentru care fusese distrus Ierusalimul.

9. Ce răspuns uluitor i-au dat ei lui Ieremia atunci când acesta i-a certat? Ieremia 44:15-19

Împietrirea inimii lor și gradul de autoamăgire la care ajunseseră sunt uimitoare. L-au privit pe Ieremia în față și, pur și simplu, i s-au opus, lui și cuvântului pe care-l rostise în Numele Domnului.

Raționamentul lor era acesta: odinioară, înainte de reformele lui Iosia, când erau profund implicați în închinarea la dumnezeii păgâni, aducându-i tămâie „împărătesei cerului” și turnându-i jertfe de băutură, le mergea bine. Stăteau bine din punct de vedere material și trăiau în pace. În schimb, după reformele lui Iosia (care veniseră prea târziu și oricum fuseseră împlinite cu jumătate de inimă), a venit nenorocirea peste ei. De ce să mai asculte atunci de Ieremia și de avertizările sale?

10. Cum a clarificat Ieremia lucrurile și ce semn profetic le-a dat din partea Domnului? Ieremia 44:20-30

Parafrazând, mesajul era: „Nu este așa, ați înțeles exact pe dos! Nenorocirea a venit peste voi tocmai din cauză că făceați aceste lucruri. Și, din cauza îndărătniciei voastre de a vă schimba, veți suferi mai multe nenorociri. Siguranța pe care ați crezut că o veți găsi în Egipt este o amăgire și o minciună, la fel ca zeii păgâni înaintea cărora vă închinați. La sfârșit, veți înțelege adevărul, dar va fi prea târziu!”

Cum se explică faptul că unii oameni înțeleg greșit relația dintre cauză și efect? Ce se poate face pentru astfel de oameni?

de Dumnezeu acolo, la fel ca aceia care fuseseră deportați în Babilon (Ieremia 44:11-14).

Reacția iudeilor este și de data aceasta uimitoare: ei își mărturisesc credința în „împărăteasa cerului” (vers. 15-19), probabil Astarteea, ze-
ița canaanită a fertilității, semn că se întorseseră pe deplin în Egipt. Era revenirea deliberată la robia păcatului și un refuz sfidător de a asculta de glasul lui Dumnezeu. În cuvântarea sa înaintea Sinedriului, în care recapitulează istoria exodului, Ștefan a exprimat această realitate: „În inimile lor, s-au întors spre Egipt” (Faptele 7:39). De câteva secole, Israel și Iuda își întorseseră inimile către Egipt, iar întoarcerea lor propriu-zisă, după distrugerea Ierusalimului, a fost doar o confirmare exterioară a ceea ce se petrecea de multă vreme în sufletul lor.

De discuta: Ce înseamnă în mod concret să te întorci în Egipt cu inima?

3. APLICAȚIA

Nu se știe care a fost soarta lui Ieremia după ce a transmis această înștiințare și nici ce s-a întâmplat cu comunitatea evreiască din Egipt. Dar foarte probabil că ultimele cuvinte ale profetului s-au adevărit.

Întrebări

1. Ți s-a întâmplat să iei decizia de a urma calea lui Dumnezeu, dar să te răzgândești când ți s-a arătat în ce consta ea? Ce ai făcut în acea situație?

2. Întoarcerea în Egipt cu inima a fost o tristă realitate. Spre ce anume ar putea să ne tragă inima și pe noi, cei de astăzi?

4. ACTIVITATE

Întoarcerea în Egipt a fost tema acestui studiu. Ca adventiști de ziua a șaptea, am ieșit din „Egiptul” spiritual abandonând dependențele păcătoase, faptele rele și ura, marginalizarea socială. Au mai rămas totuși multe alte lucruri de care trebuie să ne lăsăm.

Gândiți-vă la cineva care a plecat de curând (sau mai de mult) din biserică și poate așteaptă o invitație de a veni înapoi, o mână întinsă care să-l ajute să iasă din nou din „Egipt”. Faceți un plan de rugăciune, ca grupă, pentru această persoană și un plan de acțiune – un telefon, o vizită.

Întrebări recapitulative

1. Ce stare de spirit domnea în mijlocul rămășiței poporului, după plecarea babilonienilor și cum au reușit unii dintre ei să înrăutățească și mai mult situația? Cum se poate restabili ordinea într-o țară sau instituție caracterizată de anarhie? Care este rolul liderilor și ce trebuie să facă poporul sau angajații într-o asemenea situație?
2. Cu ce fel de cerere și cu ce atitudine a venit poporul la Ieremia, după uciderea guvernatorului pus de babilonieni, și ce răspuns au primit? Cum trebuie să fie atitudinea noastră atunci când dorim să cunoaștem voia lui Dumnezeu pentru noi?
3. Cum au reacționat căpeteniile și poporul față de răspunsul Domnului? De ce, uneori, vrem să cunoaștem voia Sa pentru viața noastră, iar atunci când o aflăm ne îndoim de ea sau o respingem? Cum putem evita să ne lăsăm conduși de propriile emoții și dorințe greșite?
4. Ce i-a transmis Ieremia poporului care s-a dus în Egipt, împotriva voinței descoperite a Domnului? Către ce fapte și atitudini părăsite altădată ne-am putea întoarce astăzi, fără să ne dăm seama de regresul spiritual și de îndepărtarea noastră de Dumnezeu?
5. Cui au ajuns să se închine refugiații iudei în Egipt și de ce nu puteau anticipa consecințele? Cum se explică faptul că unii oameni înțeleg greșit relația dintre cauză și efect? Ce se poate face pentru astfel de oameni?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 29–35

1. Juruințele căror femei din Israel rămâneau valabile în orice condiții?
2. Cine a revendicat „țara pe care a lovit-o Domnul”?
3. După ce criterii a fost împărțită țara între semințiile lui Israel?
4. Dintre cetățile cărei seminții au fost desemnate cetățile de scăpare?

Cartea *Viața lui Iisus*, capitolul 51

5. Ce învățătură dăduse Dumnezeu pentru a contracara mentalitatea greșită cu privire la suferință?

VEȘTI MISIONARE

3 octombrie

1. O carieră foarte satisfăcătoare (1)

Harry și Alex* lucrau ca paznici în Malawi. Stăteau de vorbă deseori ca să scape de plictiseală. Într-o noapte, Alex i-a spus:

- Am o idee! Noi am putea să câștigăm niște bani în plus!
- Ce idee? Întrebă Harry curios.

- Am putea folosi armele într-o mică afacere, zise Alex. Bogații au mai mult decât le trebuie, iar noi avem prea puțin. Am putea lua câte ceva de la ei ca să echilibrăm balanța!

Harry a ezitat la început, dar, în final, a acceptat. Au spart locuința unei familii bogate și au furat bani și tot ce puteau duce. După câteva zile, au mai jefuit și alte locuințe. Însă, într-o noapte, au fost prinși. În timp ce se afla în închisoare, Harry și-a dat seama de gravitatea faptelor lui. Amândoi fuseseră condamnați la opt ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate, dar au fost trimiși în centre de detenție diferite.

Oricum, Harry era hotărât să evadeze. Avea imprimată pe cămașă perioada detenției. Într-o zi, a mituit un alt deținut să facă schimb de cămașă cu el pentru că avea o perioadă de detenție mai mică.

Datorită cămășii noi, a primit de lucru în grădina închisorii unde nu era atât de bine păzit. A observat că, în fiecare după-amiază, gardianul înarmat moțăia. Într-o zi, în timp ce gardianul căsca, Harry și-a aruncat sapa și a luat-o la fugă. Odată cu el au luat-o la fugă și ceilalți deținuți.

Gardienii au reușit să-i prindă pe toți, cu excepția lui Harry, care se ascunsese printre niște stânci. La lăsarea întunericii, au abandonat căutările și s-au întors în închisoare. Harry a ieșit din ascunzătoare și a scăpat neprins.

Apoi și-a găsit un loc de muncă și, timp de optsprezece luni, și-a văzut de treabă și nu a mai intrat în conflict cu legea. Dar, într-o zi, când a ajuns în stația de autobuz, a fost prins de poliție și dus înapoi la închisoare. Acum, perioada de detenție se prelungise la zece ani.

Spre uimirea lui, în celula în care a fost repartizat l-a găsit pe Alex, fostul lui prieten de hoții.

– Hei, am o idee! i-a zis Alex după o vreme.

– Ce idee mai ai? îl întreabă Harry, amintindu-și de zilele de odinioară.

Fiindcă zidurile închisorii erau din chirpici și erau acoperite cu un strat gros de ciment, cei doi s-au gândit să sape un mic culoar și să evadeze. În trei zile, culoarul era gata. Au așteptat până când s-a făcut întuneric și apoi s-au strecurat afară.

Era liniște deplină, dar, în timp ce se cățarau pe zidul exterior, au fost observați de un gardian care a dat imediat alarma. Gardienii au pornit în urmărirea lor, dar ei erau deja departe.

Ajunși la șosea, au oprit o mașină, l-au scos pe șofer în drum și i-au luat mașina. S-au dus în oraș și au vândut mașina piesă cu piesă. O persoană a devenit suspicioasă și i-a denunțat la poliție. Alex a scăpat, dar Harry a fost prins. De data aceasta, a fost trimis într-un centru de detenție mic, în care putea fi urmărit îndeaproape.

(Va continua.)

*Alex este un pseudonim.

10 octombrie

2. O carieră foarte satisfăcătoare (2)

Câțiva creștini veneau săptămânal în vizită la închisoarea în care se afla Harry, ca să-i învețe pe deținuți despre Dumnezeu. Unul dintre ei l-a invitat pe Harry să li se alăture. El a acceptat, dar, în timpul întâlnirilor, mintea lui era ocupată tot timpul cu găsirea unei metode de evadare. Cineva i-a dat cartea *Tragedia veacurilor*. A citit-o, dar avea convingerea că, la câte delictе săvârșise, nu prezenta interes pentru Dumnezeu.

De multe ori, noaptea, unii deținuți cântau și se rugau împreună din celulele lor. Odată, cuvintele unui imn al lor i-au atins inima. „Am ră-tăcit departe de Dumnezeu, dar acum mă întorc acasă”, cântau ei. L-au năpădit lacrimile și a început să suspine. La fel s-a întâmplat și după

alte câteva zile. Atunci și-a dat seama că Dumnezeu îl chema acasă, iar el nu putea spune „nu”.

Harry a ezitat să se alăture unei anumite grupări religioase, pentru că nu știa care dintre ele susțineau adevărul biblic. A început să le studieze. A învățat și limba arabă ca să poată citi Coranul. Totuși nicio religie nu îl satisfăcea.

Apoi și-a adus aminte de cartea pe care o primise și a început să o recitească. De data aceasta, și-a dat seama că în ea se găsea adevărul.

S-a alăturat apoi grupei de studiu biblic condus de adventiști. S-a înscris la clasa de botez și a început să se pregătească. Însă, din nefericire, nu i s-a permis să iasă din închisoare ca să se boteze, din cauza evadărilor anterioare.

După o lună, a fost transferat la prima închisoare din care evadase. Gardienii l-au recunoscut imediat. Unii dintre ei auziseră că se schimbase și îl urmăreau să vadă dacă era adevărat. Chiar i-au mituit pe niște deținuți ca să-l spioneze!

Harry a fost foarte bucuros când a aflat că adventiștii susțineau serviciile divine și în acea închisoare. Li s-a alăturat și a continuat să studieze seminarul „Vocea profeției”, pe care îl începuse cu câteva luni mai înainte. În final, i s-a permis să se boteze.

Le-a scris rudelor lui și le-a anunțat că își predase viața lui Dumnezeu. Acestea l-au vizitat și s-au mirat cât de mult se schimbase. Harry le-a propus să se roage împreună, iar gardienii și-au plecat și ei capul în semn de respect. Ba chiar i-au dat voie să rămână singur cu mama lui, știind că nu mai avea intenția să evadeze!

Harry s-a dedicat lucrării în închisori din interior. Organiza întâlniri, înscrisa deținuți la cursurile „Vocea profeției” și le oferea cărți de Ellen G. White. Până la eliberarea din închisoare, grupul de adventiști de acolo a crescut până la aproape o sută de persoane.

Când a ajuns acasă, a început să lucreze ca evanghelist cu literatura. Îi place mult să le vorbească altora despre credința lui și să-i conducă la Dumnezeu.

„Conducerea sufletelor la Isus este o carieră nouă și satisfăcătoare pentru mine, cu mult mai bună decât cea care m-a adus la închisoare!” mărturisește el.

Harry Mitengo trăiește în Liwonde, Malawi.

3. Răspunsul surprinzător

Câțiva adventiști din Malawi au luat decizia să organizeze o evangelizare. În prima seară, au fost dezamăgiți pentru că au venit puțini oameni. Deși s-au rugat, nu au avut decât cel mult treizeci de participanți. Unii au sugerat ca întâlnirile să fie anulate, dar vorbitorul nu a fost de acord.

– Dacă ne vom ruga serios, a spus el, Dumnezeu va face o minune.

În seara următoare, au venit aceleași treizeci de persoane. Au cântat și s-au rugat împreună și apoi s-a ridicat vorbitorul. Deodată, în timpul prezentării, cuvintele lui au fost acoperite de bățai din palme și de strigătele unei mulțimi de afară.

Zgomotul creștea pe măsură ce mulțimea se apropia, având în frunte un nyau – un închinător la spirite, îmbrăcat în fuste foșnitoare din ierburi și zdrențe și purtând pe cap o mască bogat împodobită. Probabil că mergeau cu toții spre cimitir.

Când alaiul a ajuns în dreptul lor, vraciul s-a oprit din dansul lui și s-a uitat la vorbitor. Mulțimea s-a oprit și ea. Nyau a rămas nemișcat, rezemat de un perete și dădea impresia că vrea să-l asculte pe evangelist. Oamenii au făcut liniște, iar vorbitorul și-a reluat prezentarea.

Nyau a ascultat atent până la sfârșit. Cineva a estimat că, odată cu el, au ascultat predica alte două sute de persoane! Vorbitorul și-a continuat cu emoție prezentarea despre visul lui Nebucadnețar din Daniel, capitolul 2. După rugăciunea de închidere, nyau și alaiul său și-au continuat drumul spre cimitir.

În seara următoare, întâlnirea a început cu aceleași treizeci de persoane, dar, pe parcurs, s-au alăturat tot mai mulți oameni. A venit chiar și nyau, cu masca și fustele lui foșnitoare! De data aceea, nu a mai rămas afară, ci a intrat și a luat loc. Și cei care îl urmau au luat loc. Vorbitorul nu și-a dat seama dacă era același nyau din seara precedentă, dar i-a recunoscut pe mulți dintre cei care erau cu el. Au mai venit și alți vizitatori, curioși să afle ce anume îl determinase pe nyau să participe. În ocazia aceea, au venit aproape optzeci de persoane!

Numărul participanților a continuat să crească. După câteva seri, vorbitorul i-a invitat să-L primească pe Isus ca Mântuitor și nouăzeci și cinci de persoane au răspuns „da” și au solicitat studii biblice.

În seara următoare, au venit aproape două sute de oameni, inclusiv alți doi nyau, îmbrăcați în haine zdrențuite și purtând ramuri de copac ca să-și acopere fața. Cu ocazia aceea, alte cincizeci de persoane au răspuns la apelul de a-L primi pe Isus. Evanghelizarea s-a încheiat cu o clasă de botez. La final, s-au botezat o sută patruzeci și cinci de persoane. Printre ele s-a aflat și acel nyau care a întrerupt întâlnirea în prima seară. El a continuat să-I fie credincios lui Isus.

Astăzi, adventiștii care s-au rugat și au lucrat în acea zonă se închină într-o biserică mai mare, fiindcă biserica de dinainte devenise neîncăpătoare pentru noii membri și pentru vizitatorii interesați de mesajul care i-a atras pe închinătorii Diavolului la închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Willan Mkandawire, cel care relatează experiența, este lucrător laic în Lilongwe, Malawi.

24 octombrie

4. Nimic altceva decât credință (1)

John a avut de mic convingerea că Dumnezeu îl cheamă să fie pastor. A încercat să ignore chemarea sau să o evite, dar nu a reușit.

În Zimbabwe, studenților le este aproape imposibil să-și găsească un loc de muncă. De aceea, când s-a înscris la Universitatea Solusi, John a fost nevoit să se bazeze pe mama lui pentru achitarea taxelor.

Fiindcă îndrăgește lucrarea de evanghelizare, John a susținut mai multe programe de evanghelizare în vacanțe. Astfel, într-o vacanță, a susținut evanghelizări scurte în mai multe biserici și, spre marea lui bucurie, o sută de persoane s-au predat lui Hristos!

Când s-a întors acasă, se aștepta ca taxele să fie plătite deja, dar nu erau. Mama i-a explicat că nu reușea să mai facă vânzare.

– Cred că trebuie să amâni un semestru, i-a spus ea necăjită.

- Stai liniștită! a încurajat-o John. Dumnezeu m-a chemat la slujirea pastorală și tot El mă va ajuta să plătesc taxele!

John și-a făcut bagajul, și-a luat la revedere de la mama lui și s-a urcat în autobuzul care ducea la Solusi, deși știa că, odată ajuns acolo, nu avea cu ce să-și cumpere bilet de întoarcere. Nu avea cu el decât credința!

Ajuns la universitate, a rămas peste noapte în camera unui prieten, fiindcă perioada de înscriere se încheiase deja. A doua zi, l-a căutat pe pedagogul căminului de băieți ca să-i ceară o cameră. La început, pedagogul nu a fost dispus să-i dea pentru că nu plătise taxa, dar, fiindcă îl cunoștea, a acceptat.

- Uite cheia, i-a spus el. Dar, dacă nu-mi aduci până mâine la ora 5 după-amiază dovada că ai plătit taxa, va trebui să pleci!

John i-a mulțumit și și-a așezat lucrurile în cameră. Înainte să despacheteze, a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumesc pentru timpul pe care-l pot petrece în această cameră. Dacă nu Te vei îngriji de taxă, mâine va trebui să plec. Deci depinde de Tine! Îți mulțumesc, Doamne! Amin.”

John aflase că sora Jeremy, o evanghelistă, susținea întâlniri de evanghelizare în campus. S-a gândit să-i facă o vizită.

- Ai plătit taxa? l-a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el cu franchețe. Mama nu are bani. Am venit la dumneavoastră ca să ne rugăm împreună.

- Hai să-I cerem bani lui Dumnezeu! l-a îndemnat ea. Să-I mulțumim că-ți dă banii de care ai nevoie.

Au îngenuncheat amândoi și sora Jeremy l-a mulțumit Domnului pentru banii pe care nu-i primise încă.

Banii nu au venit în ziua aceea. În timp ce se plimba prin campus, câțiva prieteni l-au întrebat ce face. John nu le-a povestit ce problemă avea, dar le-a spus zâmbind:

- Sunt foarte bine. Dumnezeu Se ocupă de toate!

O fată din campus cunoștea situația lui și i-a sugerat să renunțe. El i-a răspuns cu încredere:

- Nu încerca să mă descurajezi. Dumnezeu îmi va purta de grijă.

Însă ziua a trecut și nimic nu s-a întâmplat. John și-a așezat din nou cazul în mâinile Domnului și s-a dus la culcare.

(Va continua.)

5. Nimic altceva decât credință (2)

A doua zi de dimineață, John a participat la devoționalul organizat în campus. Sora Jeremy îl conducea și a întrebat dacă dorea cineva să se roage pentru toți studenții. S-a oferit John. S-a rugat cu voce tare pentru studenții care aveau diferite nevoi, iar în gând s-a rugat și pentru el.

După câteva ore, s-a întâlnit cu un prieten.

– Ce mai faci? I-a întrebat acesta. Ești bine?

– Da, a răspuns John. Sunt bine. Dumnezeu are grijă.

– Ce mai face mama ta?

– E bine și ea, a răspuns el, apoi, fără să-și dea seama, a adăugat: E îngrijorată că nu-mi pot plăti taxa.

– De cât ai nevoie?

John avea nevoie de 50 000 de dolari zimbabwieni ca să se înscrie. Prietenul lui a scos imediat din buzunar câteva bancnote și i le-a întins. Erau bancnote botswaneze care valorau în total 23 000 de dolari zimbabwieni. John i-a mulțumit fericit și i-a acceptat. „Bine, Doamne”, și-a spus el în gând, „cum să schimb acum aceste bancnote în așa fel încât să am suficienți bani pentru taxa de înscriere?”

În numai câteva minute, a reușit să schimbe bancnotele, obținând jumătate din suma necesară. S-a grăbit apoi să-i dea mamei lui un telefon ca să o anunțe că Dumnezeu făcuse deja o jumătate de minune.

– Mamă, i-a spus el apoi, poți, te rog, să o trimiți la bancă pe Mercy [sora lui John] ca să depună 25 000 de dolari [zimbabwieni]?

– John, știi că nu am atâția bani!

– Trimite-o pe Mercy în oraș, i-a spus el, pentru că Dumnezeu ne va da banii ăștia.

Mama lui era încurcată, dar nu i s-a opus. Dacă el avea o credință atât de puternică, ea nu a îndrăznit să se îndoiască. A rugat-o pe Mercy să plece la oraș și să aștepte acolo ca Dumnezeu să-i dea banii pentru John.

În acest timp, John s-a dus în oraș să depună în contul Universității Solusi cei 25 000 de dolari primiți. Când a ajuns în oraș, a sunat-o iar pe mama lui.

– Și eu am încercat să dau de tine! i-a spus ea. Mercy s-a întâlnit cu un prieten de-al tău care îți promisese bani pentru alimente. Dar, fiindcă tu erai deja plecat, a rugat-o pe ea să-i depună în contul tău. Când a auzit de cât ai nevoie, și-a dat seama că era mai mult decât plănuise să dea, dar când a deschis portofelul, a văzut că avea în el mai mult de 25 000 de dolari. Atunci, i-a dat banii de care aveai nevoie. Spune-ne acum numărul contului ca să-i depunem!

Ochii lui John s-au umplut cu lacrimi când a auzit ce frumos i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. I-a dictat numărul contului și i-a mulțumit ei și surorii lui pentru că au contribuit la împlinirea miracolului.

S-a întors repede la școală și a ajuns cu numai câteva minute înainte de închiderea casieriei. Avea inima ușoară și parcă plutea când se gândea că Dumnezeu făcuse o nouă minune pentru un tânăr care nu avea nimic altceva decât credință!

La Universitatea Solusi studiază peste 1 000 de studenți. Mulți dintre ei au ajuns acolo la fel ca John, prin credință. Campusul se extinde și este nevoie de mai mult spațiu în cantină. Vă mulțumim pentru darurile pe care le veți aduce în Sabatul al Treisprezecelea pentru lucrarea de acolo!

*John Mavesere era student la Teologie la Universitatea Solusi din Zimbabwe când a fost scrisă această experiență.
El îi slujește acum Domnului în patria lui.*

7 noiembrie

6. O perspectivă mai amplă (1)

N-am avut niciodată în plan să devin creștin. L-am cunoscut pe Dumnezeu la un liceu de stat cu internat. De fapt, am cunoscut o fată cu care mi-am dorit să fiu prieten. Mi-am făcut curaj s-o invit în oraș și m-am dus la sala de lectură ca s-o conving să iasă cu mine. Știam că era creștină, dar lucrul acesta nu mă deranja. Am găsit-o citind o broșură. Am luat loc lângă ea și am întrebat-o despre ce citea. Ea mi-a oferit o broșură, iar eu m-am prefăcut că citeam, ca s-o impresionez. Am invitat-o să iasă în oraș cu mine, dar ea a refuzat politicos și mi-a spus că

puteam să păstrez broșura. În seara aceea, mi-am luat timp s-o citesc. Era un studiu despre iad din seminarul „Vocea profeției”. M-am tulburat mult și nu am dormit bine în noaptea aceea.

Mi se întâmpla des să încalc regulamentul școlii și să intru în bucluc. Într-o sâmbătă dimineață, a doua zi după ce o invitaseam pe această fată să iasă cu mine, m-am dus la administrație ca să văd dacă eram pe lista elevilor sancționați.

În timp ce citeam lista, a venit la mine un băiat și m-a invitat la un serviciu religios care avea loc atunci în amfiteatru. Nu-mi dau seama cum de-am acceptat invitația lui, pentru că nu mai intrasem într-o biserică de zece ani și nu eram interesat de religie. Am traversat campusul împreună și am intrat în amfiteatru. Nu știam că fata căreia îi propuseseam să iasă cu mine cu o zi înainte era adventistă.

Mai departe s-a întâmplat ceva foarte straniu. Aveam în buzunar doi dolari pe care intenționeam să-i cheltuiesc pe băutură în seara aceea. Totuși, când a trecut coșul pentru daruri prin dreptul meu, m-am trezit că am dat și eu tot ce aveam. Mai târziu, mi-am dat seama că faptul acesta m-a ferit de băutură în weekedul acela.

Am aflat apoi că elevii care se strâneau acolo făceau mai mult decât să se roage și să cânte. Aveau un program pentru exploratori foarte bine pus la punct. M-am interesat de programul lor și am rămas și după-amiază ca să-i văd ce făceau. Sâmbăta următoare m-am înscris și eu în Clubul Exploratorilor. Toți au rămas foarte mirați.

Trebuie să știți că eu nu am acceptat invitația de a merge la biserică pentru că fata care-mi plăcea era adventistă, dar m-am bucurat când am văzut-o acolo. Ea s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă simt bine la biserică. Însă nu a acceptat să iasă cu mine.

Din prima zi în care am intrat în biserică, am decis să nu mai fumez și să nu mai beau. Îi mulțumesc Domnului că de atunci nu am mai consumat niciodată alcool și nu am mai fumat! Am încetat să mă mai văd cu vechii mei prieteni, iar ei mi-au făcut probleme din cauza interesului meu pentru religie. Au insistat să merg cu ei și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă câștige înapoi. Dar eu am refuzat. Mi-am făcut noi prieteni la biserică și, după câteva luni, mi-am predat viața lui Hristos și am primit botezul. Aveam șaptesprezece ani la data aceea.

(Va continua.)

7. O perspectivă mai amplă (2)

După absolvirea liceului, am lucrat ca evanghelist cu literatură trei ani. Într-o zi, am făcut o vizită la un spital și am zărit o persoană care îmi părea cunoscută – era unul dintre foștii mei tovarăși de pahar, un prieten din copilărie, dar l-am recunoscut cu greu. Era bolnav de tuberculoză și de SIDA și era pe moarte. Am fost șocat să-l văd zăcând acolo inconștient. Era prea târziu să-i vorbesc despre Hristos. M-a urmărit o vreme gândul că, dacă m-aș fi împotrivit chemării lui Dumnezeu, aș fi putut ajunge la fel ca el. După câteva zile, vechiul meu prieten a murit. Experiența aceasta mi-a adâncit convingerea despre importanța de a răspunde chemării divine oricând și oriunde. Respingerea ei poate însemna moarte.

Planul meu era să lucrez toată viața ca evanghelist cu literatură. Până la urmă, foaia tipărită mă ajutase să-L cunosc pe Hristos! Însă Conferința locală m-a solicitat să păstoresc trei biserici. Nu aveam pregătire pastorală și nici nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea face o astfel de lucrare. Mi-a fost greu să iau o decizie pentru că nu se potriveau deloc cu direcția în care credeam eu că mă conducea Dumnezeu. În final, am acceptat.

După câțiva ani de lucrare, Conferința m-a îndemnat să mă înscriu la Universitatea Solusi. M-am înscris, iar în vacanțe am susținut întâlniri de evanghelizare oriunde eram solicitat. S-a răspândit vestea că eram dispus să lucrez și am primit mai multe invitații. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult acest tip de lucrare.

În timpul unei prezentări, vorbitorul ne-a provocat să ne lărgim perspectiva despre modul în care ne poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa.

– Nu vă puneți limite, spunea el, și nu-I puneți limite lui Dumnezeu.

Cuvintele acestea au fost provocatoare pentru mine. Cum îmi puteam lărgi mai mult perspectiva despre ceea ce aștepta Dumnezeu de la mine? El făcuse deja cu mult mai mult decât mă gândisem vreodată că ar fi posibil!

După câteva luni, am fost solicitat să susțin o campanie de evanghelizare în Africa de Sud. Când am verificat calendarul, mi-am dat seama că perioada stabilită cădea exact în sesiunea de examene. Nu le-am vorbit celor din Africa de Sud despre problema mea, pentru că

mă rugasem ca Dumnezeu să-mi extindă teritoriul, dar am postit și m-am rugat ca El să facă posibilă plecarea. Eram convins că va găsi o cale. Nici perioada de desfășurare a evanghelizării și nici sesiunea nu aveau cum să fie devansate. Dar Dumnezeu a lucrat pentru mine și am aflat că sesiunea a fost amânată cu o săptămână. Ce bucurie că puteam să slujesc în Africa de Sud și să susțin examenele fără probleme!

Evanghelizarea a fost o experiență binecuvântată. Nouăsprezece persoane și-au predat viața lui Dumnezeu. Cât de adevărat este că Dumnezeu mi-a extins teritoriul, mi-a lărgit perspectiva și a transformat un păcătos într-un instrument al puterii Sale!

Moses Muyunda și-a încheiat studiile de teologie și slujește acum ca pastor hirotonit în Zambia.

21 noiembrie

8. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (1)

Wesley Banda păstora câteva comunități de țară în Malawi. El locuia împreună cu familia lui într-o casă cu două camere. În zonă nu exista energie electrică, iar soția lui pregătea hrana la un foc făcut afară.

Într-o seară, după cină, doamna Banda s-a întors la focul din curte ca să pregătească pentru a doua zi de dimineață *sadza*, o mâncare tradițională din porumb. Soțul ei era în camera din față și citea. Copiii stăteau liniștiți în casă și așteptau timpul pentru altar. Doar micul Joshua, în vârstă de cinci ani, adormise pe covor, la picioarele tatălui său.

Când pastorul Banda a aprins lampa cu parafină, singura lor sursă de lumină, a observat că flacăra sfârâia. Combustibilul se consuma rapid. A luat parafină și a umplut din nou rezervorul. Nu știa că era amestecată cu puțină gazolină. În timp ce o turna în rezervor, vaporii de gazolină s-au aprins și lampa a explodat în mâinile lui.

Instinctiv, pastorul Banda a aruncat lampa în colțul celălalt al camerei, dar hainele i-au luat foc. Soția lui a auzit explozia și când a ridicat privirea, soțul ei ieșea din casă cu hainele în flăcări. A aruncat imediat pe hainele lui un vas cu apă în timp ce el se tăvălea pe pământ. În scurt timp, focul a fost stins.

Copiii au ieșit din casă țipând: „Foc! Foc!” Focul cuprinsese camera din față. În agitația momentului, nimeni n-a observat că micuțul Joshua lipsea. După câteva clipe, doamna Banda a întors privirea spre ușa ca-

sei și l-a văzut pe băiat ieșind târâș din casă cu hainele de pe el arzând. A scos un țipăt, l-a luat în brațe și l-a afundat într-un vas cu apă. Focul s-a stins cu un sfârâit, dar micuțul Joshua avea arsuri serioase.

Vecinii au ieșit din case alarmați. S-au grăbit să ajute la stingerea incendiului, dar casa și bunurile din ea au fost distruse în cea mai mare parte.

În sat nu exista nici clinică și nici spital. Un vecin s-a dus în grabă acasă la un fermier care avea mașină. A bătut cu putere la poartă și l-a implorat să dea ajutor. El s-a suit imediat în mașină ca să-i ducă pe cei din familia Banda la spital. Aproape de miezul nopții, au ajuns la urgențe. Trecuseră patru ore de la explozie.

Când au văzut arsurile suferite de pastor și de băiat, medicii au dat din cap îngrijorați. Amândoi aveau arsuri grave, dar Joshua era cel mai afectat – avea arsuri întinse pe picioare, pe abdomen și pe piept și acestea îi provocau mari dureri. În timp ce îl tratau, ei încercau să-i pregătească pe părinți pentru eventualitatea că băiatul nu avea să supraviețuiască.

– Facem tot ce putem pentru fiul dumneavoastră, a spus medicul, încercând să-i menajeze, dar are arsuri atât de grave, că ar fi mai bine pentru el să moară.

– Nu! i-a răspuns doamna Banda pe un ton ferm. Dumnezeu i-a salvat viața. Dumnezeu voastră faceți ce trebuie să faceți, dar Dumnezeu îmi va salva copilul.

(Va continua.)

28 noiembrie

9. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (2)

Tratarea rănilor a fost aproape la fel de dureroasă ca arsurile. Asistentele le desfăceau bandajele în fiecare zi, înmuindu-le cu apă sărată. Pe urmă curățau cu blândețe arsura, ca să îndepărteze pielea moartă, prevenind astfel infecția. Asistentele au învățat-o pe doamna Banda să spele rănilor și să aplice tratamentul. Ea a rămas cu soțul și cu fiul ei în spital ca să le pregătească mâncare și să ajute la îngrijirea lor.

După două luni de zile, pastorul Banda a simțit că nu mai putea să stea la spital. Mușchii îi erau slăbiți și se deplasa greu, dar era îngrijorat de membrii bisericii.

După plecarea lui, soția și băiatul au rămas internați încă patru luni. Doamna Banda îi vorbea duios copilului în timp ce-i curăța și-i trata rănilor. Prezența ei i-a făcut bine băiatului și i-a dat speranță.

Separarea aceasta de câteva luni a fost grea pentru familie. Nu s-au putut vedea în tot acest timp, dar s-au rugat unii pentru alții.

Au trecut șase luni și Joshua a fost transferat la un spital de recuperare, unde timp de trei luni a făcut fizioterapie. Nu putea să meargă singur, dar a învățat să se deplaseze cu un cadru. Doamna Banda a început să se adapteze la noua rutină de terapie zilnică. Îi ținea picioarele în apă caldă, apoi îi întindea mușchii de la picioare. Era dureros, dar l-a încurajat să nu mai plângă și să cânte.

În cele din urmă, Joshua s-a întors acasă, dar mama a continuat să-l trateze și l-a îndemnat să meargă pe jos. Când îi vedea pe prietenii lui că se jucau afară, își dorea să iasă cu ei. După un an de zile de recuperare și terapie, a putut să meargă singur fără ajutor.

Și recuperarea pastorului Banda a durat mult. Mușchii de la picioare, care fuseseră afectați, nu îi mai permiteau să meargă cu bicicleta. Din acest motiv, deplasarea de la o biserică la alta îi era mult îngreunată. Cu toate acestea, bisericile lui au continuat să crească atât ca număr de membri, cât și în credință.

Pastorul Banda are convingerea că Dumnezeu a fost lângă fiecare dintre ei în acest necaz, oferindu-le încurajare, binecuvântare și vindecare.

– Dumnezeu ne-a binecuvântat chiar și în ceasul cel mai greu, ne spune el. După accident, când mi-am reluat slujirea ca pastor, biserica a prosperat și mai mult și au venit la credință mai mulți oameni.

Și doamna Banda este recunoscătoare pentru binecuvântările lui Dumnezeu din această perioadă dificilă.

– Îți mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a salvat soțul și copilul, ne spune ea. Din experiența aceasta am învățat că este important să-mi iau mai mult timp pentru familie, spune ea. Am remarcat calitățile deosebite ale lui Joshua în timpul pe care l-am petrecut în spital. Spre exemplu, nu mi-am dat seama că are un talent deosebit la cântat decât atunci când l-am auzit cântând pe patul de spital. În perioada internării am devenit foarte buni prieteni unul cu altul și cu Dumnezeu.

Wesley Banda a studiat la Universitatea Solusi din Zimbabwe, iar acum lucrează ca pastor hirotonit în Malawi. Și soția lui, Oliva Banda, a participat la câteva cursuri când au stat în campus.

10. Strigătul deșertului Kalahari (1)

Valurile de căldură dansau deasupra nisipurilor fierbinți. Un boșiman negru și mic de statură se îndrepta cu pas hotărât spre răsărit, traversând marele deșert Kalahari, și își ridica mereu privirea spre micul nor cenușiu de pe cer. Sekoba urma instrucțiunile pe care le primise într-un vis. Un înger îi spusese să caute un om pe nume William, care avea să-l învețe despre Dumnezeu adevărat.

Asemenea înțelepților care au urmat o stea, Sekoba a urmat norul până când s-a oprit deasupra unui sat. Le-a spus localnicilor despre visul lui, dar ei l-au luat în râs. În noaptea aceea, îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus să-și continue drumul spre răsărit. După ce a călătorit prin deșert o lună, l-a găsit pe pastorul William Moyo, care, la rândul său, fusese pregătit printr-un vis pentru venirea acestui om.

Pastorul l-a învățat pe Sekoba timp de mai multe săptămâni. Boșimanul i-a povestit despre modul minunat cum îl călăuzise Dumnezeu până atunci. În tinerețe, avusese o convingere interioară că trebuia să învețe să citească și să scrie, așa că acum putea să citească singur din Biblia pastorului. Cu câțiva ani în urmă, când se aflau într-o zonă în care leii le omorau vitele, a avut convingerea că o putere superioară îi stăpânea pe lei. El s-a rugat acestei puteri, iar leii au plecat. Când a aflat despre creștinism și a început să-L caute pe Dumnezeu cu ardoare, un înger i s-a arătat în vis și l-a condus la pastorul William.

După ce a aflat despre vestea bună a mântuirii, Sekoba l-a luat pe pastorul William cu el ca să le vorbească și membrilor familiei lui despre Dumnezeu și să-i pregătească pentru botez. În acest fel, cu ocazia unei adunări de tabără din 1948, primii convertiți dintre boșimani au intrat în apa botezului.

Boșimani sunt niște oameni scunzi, cu o înălțime medie de 1,50 m, care rătăcesc în grupuri mici, vânând și culegând fructe sălbatice. Ei sunt un popor nomad care a învățat să supraviețuiască în zona deșertică dificilă din Botswana.

Clima Botswanei este în general uscată. În deșertul Kalahari, situat în sud-vestul țării, precipitațiile medii anuale sunt foarte scăzute: sub 230 mm. Timp de mulți ani, ei au avut contact cu adventiștii de ziua a șaptea prin medicii devotați de la Spitalul Kanye. Săptămâna următoare, dr. K. Seligman ne va relata o întâmplare adevărată. *(Va continua.)*

12 decembrie

11. Strigătul deșertului Kalahari (2)

Razele fierbinți ale soarelui se revărsau necruțătoare peste bărbatul scund care înainta tiptil, cu arcul în mâini. După trupul slab și plin de zbârcituri, dădea impresia că ar avea în jur de șaptezeci de ani, dar el era obișnuit cu lipsa de apă și hrană și avea reflexe vii.

Purtând cu el înțelepciunea acumulată de strămoșii lui, se apropia încet de mica turmă de căpriori care pășteau. Când a ajuns destul de aproape, și-a potrivit săgeata otrăvită în arc, a ochit și a tras. Ținta a fost lovită, dar, cum pielea căpriorului era tare, săgeata nu a pătruns adânc. Căpriorul s-a uitat în jur și l-a atacat pe boșiman, luându-l în coarne și scuturându-l cu putere până când l-a sfârtecat și i-a tăvălit intestinele prin nisip și pietriș. După plecarea căpriorului, omul s-a ridicat cu greu în picioare și, ținându-și măruntaiele strâns, a plecat să ceară ajutor la singurul spital pe care îl știa: spitalul adventist aflat la câțiva kilometri depărtare!

Când a ajuns la spital, era la un pas de a-și pierde cunoștința. Îngrozite, cadrele medicale l-au transportat imediat la sala de operații, uimite de puterea lui de rezistență. Chirurgul s-a rugat fierbinte în timp i-a curățat intestinele, le-a așezat înapoi în cavitatea abdominală și a cusut rana. Știa că numai Dumnezeu putea să-l vindece.

După o îngrijire medicală atentă și multă rugăciune, boșimanul s-a vindecat și s-a întors la familia lui, fără să dea vreun semn că ar fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu pe parcursul internării.

După câteva luni, un bărbat scund cu o cicatrice mare pe abdomen a adus la spital un șir de mărgele lung de peste un metru, lucrat cu minuțiozitate cu unelte primitive, ca semn al recunoștinței sale pentru medicul care îl salvase.

O parte din darurile care se vor strânge la colecta din Sabatul al Treisprezecelea va ajuta la construirea unei școli primare adventiste în Botswana. Vă rugăm, faceți planuri ca să aduceți un dar generos în Sabatul al Treisprezecelea!

Dr. K. Seligman este medic în Gaborone, Botswana.

12. Toate lucrează împreună spre binele nostru

Ca mulți alți tineri africani, Siyoka migrase din satul natal într-un oraș, în căutarea unui loc de muncă. Stătea în gazdă la niște rude și trimitea tot ce putea acasă, la mama lui, rămasă văduvă, și la cei doi frați ai lui mai mici.

Primul lucru care l-a atras la prezentările susținute de pastorul Mbena a fost muzica. Iar când a aflat despre Isus, s-a gândit mult timp ce frumos ar fi să meargă la cer împreună cu El. Se gândea cum va fi în paradis, când nu-i va mai fi foame și frică niciodată, și când nu va mai fi trist și singur.

La sfârșitul prezentărilor, Siyoka a decis să se întoarcă acasă și să meargă la școală pentru ca, într-o zi, să devină pastor. Prezbiterul local care a avut grijă de participanții la evanghelizare a crezut că tânărul și-a pierdut interesul pentru biserică după ce a părăsit orașul.

Ca să-și poată plăti taxele școlare, Siyoka muncea oriunde se putea, dar și în grădina familiei. Însă în anul acela nu a plouat.

Atunci au fost loviți de foamete. Mulți au murit și mulți alții, inclusiv Siyoka, s-au îmbolnăvit. Mama lui a fost disperată văzându-l că era pe moarte. A reușit să-l ducă la spitalul din orașul cel mai apropiat. Acolo l-a găsit pastorul Mbena, care venise să-i viziteze pe câțiva membri ai bisericii.

După ce i-a povestit ce i s-a întâmplat, Siyoka i-a spus cu glas pierdut, dar cu fața strălucitoare de bucurie:

– Dumnezeu este bun, pastore Mbena. El m-a ocrotit în timpul foametei și acum mă va ajuta să supraviețuiesc ca să-mi văd sătenii botezați. Veți veni în satul meu, nu-i așa?

– Da, Siyoka, trebuie să vin în satul tău și să țin o evanghelizare pentru ca oamenii să afle despre Isus, i-a răspuns pastorul cu afecțiune.

– Dar ei îl cunosc deja pe Isus, frate pastor! l-a asigurat Siyoka. Douăzeci și cinci de persoane sunt pregătite deja pentru botez. Le-am spus tot ce am învățat la prezentările dumneavoastră și i-am învățat și cântările! M-am întâlnit cu ei în fiecare Sabat. Chiar și când foametea s-a înrăutățit ne-am rugat, iar Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. El m-a adus aici ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Când veniți la noi?

Pastorului Mbena nu-i venea să creadă ce auzea. Băiatul acesta, care avusese atât de puțin timp la dispoziție ca să-L cunoască pe Dumnezeu, devenise predicator al Său! Când Siyoka s-a însămănătoșit, pastorul a mers până acasă la el. Le-a făcut vizite sătenilor și a descoperit că fu-

seseră bine învățați. Ce zi extraordinară a fost aceea când Siyoka și cei douăzeci și cinci de convertiți ai lui au primit botezul!

Experiența aceasta a fost consemnată de Charlotte Ishkanian.

26 decembrie

13. Acum este timpul!

Debora, o adventistă de ziua a șaptea, tânjea de dor după biserica ei. Se căsătorise cu un necredincios și se mutase împreună cu el într-o zonă unde nu exista nicio biserică adventistă.

După mai mulți ani, câțiva adventiști care se prezentau ca fiind Echipa „Acum este timpul” au hotărât să susțină o evanghelizare în zona aceea. În prima seară, soțul lui Debori se afla prin preajmă și a intrat. Cu toate că era amețit de băutură, și-a dat seama că prezentările erau conduse de membrii bisericii din care făcea parte soția lui și a început să strige:

– Unde ați fost până acum? Soția mea este adventistă și vă așteaptă de ani de zile să veniți!

Unul dintre organizatori l-a convins să iasă din sală ca să nu tulbure întâlnirea și, în final, i-a dat o Biblie pentru soția lui.

În noaptea aceea, Debora a visat că soțul ei îi aducea o Biblie. S-a trezit și se gândea la vis. Soțul ei nu ar fi dat nicidecum banii pe o Biblie.

Pe la ora 2 noaptea, a sosit și soțul ei și i-a dat Biblia, exact așa cum visase! Entuziasmată de acest semn al grijii lui Dumnezeu, nu a mai putut să doarmă și s-a ridicat din pat, dornică să afle unde se ținea evanghelizarea.

A aflat și a ajuns acolo devreme dimineața. I-a găsit pe predicatori și a studiat Biblia împreună cu ei plină de elan. A decis ca de atunci înainte să-I slujească fără nicio opreliște Dumnezeului care îi vorbise în vis.

Soțul ei era tolerant, dar părinții lui s-au supărat. I-au ars toate hainele, inclusiv pe cele pe care i le dăduseră membrii echipei de evanghelisți. Când au înțeles că Debora nu avea să renunțe la credința ei, au alungat-o din casă și au cumpărat altă soție pentru băiatul lor, dar, văzând că el nu era fericit, s-au domolit și au reprimat-o pe Debora ca noră.

Soțul ei s-a bucurat, dar nu a arătat niciun interes pentru religie. Totuși, pe măsură ce ea a căutat să-l mulțumească și să-i intre în voie, viața ei creștină frumoasă de ajutorare a semenilor l-a impresionat și a decis să devină adventist de ziua a șaptea. Astăzi, lucrează împreună cu Debora pentru a le vorbi altora despre dragostea lui Dumnezeu.

Debora și soțul ei trăiesc într-o țară din Africa.

OCTOMBRIE

1. J. Faptele ap. 4:13
 2. V. Deuteronomul 4:29
 s. a. B 18:55, CT 18:45, IS 18:48, MS 19:01,
 SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

3. S. Matei 13:45,46
 s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:46, MS 18:59,
 SM 19:05, DJ 19:03, AR 19:12

4. D. Filipeni 3:8
 5. L. 1 Corinteni 3:11
 6. M. 1 Corinteni 3:14,16
 7. M. Iacov 4:14,15
 8. J. Iov 28:28

9. V. Matei 19:29
 s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
 SM 18:53, DJ 18:52, AR 19:00

10. S. Luca 11:4
 s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
 SM 18:51, DJ 18:50, AR 18:59

11. D. Filipeni 3:12,13
 12. L. Tit 2:12
 13. M. Ioan 14:27
 14. M. 1 Ioan 2:15
 15. J. 1 Corinteni 1:30,31
 16. V. Eclesiastul 7:8

s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
 SM 18:39, DJ 18:40, AR 18:48

17. S. 2 Timotei 1:8
 s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:19, MS 18:32,
 SM 18:37, DJ 18:38, AR 18:46

18. D. Luca 17:21
 19. L. Efeseni 3:12
 20. M. Matei 9:9,13
 21. M. 1 Samuel 15:22
 22. J. 1 Corinteni 2:12
 23. V. Psalmii 92:4,5

s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
 SM 18:26, DJ 18:28, AR 18:35

24. S. Matei 25:7-9,13
 s. a. B 18:17, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
 SM 18:25, DJ 18:27, AR 18:34

25. D. 2 Petru 3:18
 26. L. Matei 7:13,14
 27. M. Proverbele 14:12
 28. M. Eclesiastul 2:11
 29. J. 1 Petru 1:8,9
 30. V. 1 Ioan 3:2

s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:57, MS 17:10,
 SM 17:15, DJ 17:18, AR 17:24

31. S. Romani 12:18
 s. a. B 17:07, CT 16:57, IS 16:55, MS 17:09,
 SM 17:13, DJ 17:16, AR 17:23

NOIEMBRIE

1. D. Matei 11:29
 2. L. Filipeni 4:7
 3. M. Psalmii 30:11,12

4. M. 2 Timotei 1:9
 5. J. Efeseni 6:2,3
 6. V. 2 Împărați 20:15

s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
 SM 17:04, DJ 17:08, AR 17:14

7. S. Ioan 14:21
 s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
 SM 17:02, DJ 17:07, AR 17:13

8. D. Romani 12:21
 9. L. Numeri 6:24-26
 10. M. Psalmii 121:5

11. M. Ioan 6:37
 12. J. Psalmii 149:9
 13. V. Ioan 5:44

s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
 SM 16:54, DJ 17:00, AR 17:05

14. S. Matei 16:24
 s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
 SM 16:53, DJ 16:59, AR 17:04

15. D. Faptele ap. 11:26
 16. L. Psalmii 84:2
 17. M. Evrei 12:6

18. M. Evrei 12:9,10
 19. J. 1 Corinteni 7:29-31
 20. V. Matei 20:28

s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
 SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

21. S. Ioan 10:10,11
 s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
 SM 16:46, DJ 16:53, AR 16:57

22. D. Efeseni 3:14-16
 23. L. 2 Corinteni 9:11
 24. M. Luca 17:17,18

25. M. 1 Tesaloniceni 1:5
 26. J. Deut. 34:7,10
 27. V. Iosua 1:8

s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:49, AR 16:53

28. S. Matei 20:27
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
 SM 16:40, DJ 16:48, AR 16:52

29. D. Matei 23:11,12
 30. L. Iacov 1:12

DECEMBRIE

1. M. Matei 24:44
 2. M. Romani 8:31,37
 3. J. Efeseni 1:18,19
 4. V. Efeseni 5:27
 s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:50

5. S. 1 Ioan 2:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:49

6. D. 1 Timotei 3:15
 7. L. Psalmii 115:1
 8. M. 2 Timotei 2:19
 9. M. 1 Împărați 19:18
 10. J. 1 Împărați 17:14
 11. V. 1 Corinteni 16:14

s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:49

12. S. Efeseni 6:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:49

13. D. Isaia 12:2
 14. L. Psalmii 119:10
 15. M. Tit 2:13
 16. M. Evrei 6:11
 17. J. Matei 6:30-32
 18. V. Ioan 14:2,3

s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:50

19. S. Luca 18:8
 s. a. B 16:38, CT 16:29, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

20. D. Geneza 1:27,28
 21. L. Psalmii 8:4,5
 22. M. Geneza 18:25
 23. M. Ioan 7:38
 24. J. Matei 10:39
 25. V. Isaia 9:6

s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Ioan 15:7,8
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:40,
 SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

27. D. Ioan 3:19-21
 28. L. Galateni 6:7
 29. M. Psalmii 103:15,17
 30. M. Eclesiastul 12:1
 31. J. Psalmii 90:12